

Inger Pontoppidan.

F. 1849 † 1905.

Inger Pontoppidan fødtes 1849. En talrig og dygtig Børneflokk opfostreredes i det Præstehjem, hun tilhørte — blandt Brødrene er velkendte Navne som Pastor Morten Pontoppidan, Professor Knud P., Dr. med. Erik P. og Digteren Henrik P.

Efter Faderens Død styrede Frk. I. P. som ældste Datter Hus for sin Moder. Denne meget ejendommelige og meget betydelige gamle Dame vil mindes med ærbødig Glæde af enhver, der blot som sjælden Gæst fik Lejlighed til at møde hende. Hun var en af de gamle, vise Kvinder, ved hvis Side det er godt at sidde og lytte, og hvis Moderlighed strækker sig vidt ud over deres egen Rede. Utvivlsomt har denne Moder haft stor Betydning for Inger Pontoppidans Udvikling. Kort efter Moderens Død modtog hun den Stilling, der blev hende tilbudt: som Bestyrerinde af Frk. Schneiders Børnehjem „Børnely“ paa Vodrofsvej. (1889). Her fandt hun sit Livs store Opgave, som hun viede sin Tid og gav sine Kræfter til, i Glæde over at blive brugt i dette Arbejde.

Den, der saa hende ved Flygelet midt i Børneskaren, eller naar hun gik gennem Stuerne, hvor Børnene legede eller arbejdede, følte, at hendes hele Hjerte var med i Gerningen. Og Børnene viste altid stor Frimodighed overfor „Plejemo'r“. Hendes høje, slanke Skikkelse; det mørke Haar til de lyse, glade Øjne med de sorte Bryn, hendes friske, røde Kinder gav hende netop det Ydre, som i sin Sundhed og Kraft tiltaler Børn. „Smaa Børn kan altid saa godt lide mig — jeg tror, det er fordi, jeg har saa mange Kulører i mit Ansigt“, sagde Frøken Pontoppidan en Gang spøgende. Den Stab af Medhjælperinder, hun dels modtog fra Frk. Schneiders Tid, dels dannede sig selv, sluttede sig ogsaa i Kærlighed om hende. Der var muntert ved det lange, smalle Bord, hvor Frk P. placerede sin Gæst, medens hun delte Middagsmaden ud, og der herskede et kammeratligt Forhold mellem hende og hendes Hjælpere.

Saa kom den svære Sygdom, der sammen med meget Arbejde, tog hendes Kræfter, saa hun — ung endnu af Aar og yngre i Sind og Arbejdslyst — maatte frasige sig sin Stilling. Det var tunge Tider; alligevel havde hun den Lykke at finde et Hjem i sin Broders Hus. Der døde hun 1905.

Hun har efterladt sig et godt Minde i mange Sind. Hun var rig paa Venner. En af

dem — en af vore betydeligste literære Kvinder — kalder hende i et Brev „en sjælden og elskelig Personlighed“. En anden nær Ven af hende, der har været hende en Støtte under Arbejdet i Børnehjemmet, udtalte, at Pastor Morten Pontoppidan i sin Tale over Søsteren „netop havde sagt det, der skulde siges“.

Redaktionen af „Kv. og Samf.“ henvendte sig til Pastor Pontoppidan og bad ham om denne Tale, hvoraf det følgende er taget.

Anna Brosbøll.

* * *

Naar jeg skal sige nogle faa Mindeord over min kære Søster, vil jeg nævne de tre Børnehjem, hun under sit Liv var stærkt knyttet til.

Først vores eget Børnehjem, Fars og Mors Børnehjem, eller hvad jeg skal kalde det, — dér, hvor vi voksede op sammen. Det hang hun ved med stor Kærlighed og Ærbødighed. Det var hende en Helligdom alle hendes Dage. Mindet om vore Forældre og hele deres Væsen og Færd stod levende for hende og virkede inspirerende paa hende i hendes egen hele Adfærd.

Vi var mange, og hun var den ældste Søster. Og det betød ikke blot, at hun jo altid fik Moderens Rolle, naar vi legede Far og Mor og Børn, men ogsaa, at hun virkelig fra Barndommen af fik en lille Indvielse i at tage sig af andre paa moderlig Maade.

Hun bevarede da ogsaa hele sit Liv en stærk Interesse for Mennesker, for Personer. Og Musikken, som hun i en Aarrække helligede sig til, og som hun var stærkt optaget af, kunde dog ikke i Længden ret tilfredsstille hende som Virksomhed. Hun interesserede sig vist egentlig mest for sine Musikelever fra den rent menneskelige Side. Musikken i sig selv var hende for upersonlig. Hun maatte have noget levende at forholde sig til — og allerhelst som Mor.

Det fik hun da ogsaa. Og her kommer vi til det andet Børnehjem, det paa Vodrofsvej.

Det var en stor Lykke for hende, at hun her kaldtes til en Gerning, som hun med Liv og Sjæl kunde give sig hen til, hvor der var Brug for de Evner og Kræfter, hun havde. Ja, der var jo Brug for flere Kræfter, end hun havde. Ogsaa andre Evner, end hun var i Besiddelse af, kunde der have været Brug for. Men saa længe hun holdt, klarede hun sig igennem med, hvad hun havde. Hun vandt Børnene, hun kom i godt Forhold til sine Medhjælperinder i Gerningen, og hun havde ogsaa den Glæde at mærke, at Be-